

Зжби скърцнаха на Орфенъ юнака!
Я вишни ангелъ пакъ си ги криво погледна,
И тия ся найдоха дъно-то на моря-то!
Та си Орфенъ църно моря помина.
Дуръ да иде на край моря. 790
Фейска краля ся обсети,
Чи си нема млада Орфеница.
Самъ си стана да ги гони,
Со ния нишенлыя ноги ги наблизи,
Вейке щеше си ги стигне. 795
Орфенъ си искара билка лековита,
Та си яде и той и негово любо;
На него излизоха криля фърковити;
Я що бѣше до негово любо криля неизлѣзоха!
Чюдилъ ся е Орфенъ що да прави, 800
Що да прави що да стори?
Дѣ си му на умъ дойдѣ,
Та си яхна до негово любо на негови рама,
Та си фъркна дуръ на сине небо.
Там' искара до негова златна свирка, 805
Та испѣ на Вишня Бога пѣсна мощне радовита,
Чи си го е той куртолисаль отъ морски Юди.
Фейска краля отъ желба си душа придаде,
Отмалъ душе приговори:
Орфене ты младъ свирелжія! 810
Мое царство халалъ нека ти е!
Теб' наслѣдникъ си уставамъ,
Чи си ты юнакъ надъ юнаци-те!
До ся не бѣ никой дошелъ на моя земя,
Я ты си влезе и во мои сарая, 815
Та си обзе до тое първо любо.